

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯỜI BA BỌN CƯỜNG ĐỒ UY HIẾP MIÊU NHÂN PHƯỢNG

Vương Thiết Tượng đây vẻ thỏa mãn liệng thanh củi đi nghĩ bụng :

-Tên ác bá này ngày trước hành hạ ta rất thảm khốc. Nay ta đã rửa hận, nên để thanh củi này để làm kỷ niệm.

Y liền lượm thanh củi lên cầm tay, nhìn Hồ Phỉ thi lễ rồi trở gạt.

Hồ Phỉ thấy y vẻ mặt thuần hậu chợt động tâm nhớ tới màn kịch thảm khốc ở miếu Bắc Đế trấn Phật Sơn liền cho là vợ chồng Khương Thiết Sơn gian ác hung hiểm chẳng kém gì Phụng Thiên Nam. Tuy chúng đã hứa lời, vị tất chịu thủ tín. Chàng sợ vắng Trình Linh Tố chúng lại trở mặt hành hạ Vương Thiết Tượng liền chạy ra cửa lớn tiếng gọi :

-Vương đại thúc ! Tại hạ có lời muốn nói với đại thúc.

Vương Thiết Tượng dừng bước quay lại nhìn chàng.

Hồ Phỉ nói :

-Vương đại thúc ! Vợ chồng họ Khương không phải là hạng người tử tế. Đại thúc nên bán cửa nhà điền địa lánh xa đi là hơn, đừng chần chờ ở đây nữa. Thủ đoạn của chúng rất tàn độc.

Vương Thiết Tượng ngơ ngẩn vì y quyến luyến chốn làng mạc đã ở mấy chục năm. Y hỏi :

-Bọn họ đã hứa lời vĩnh viễn không bước chân đến địa giới tỉnh Hồ Nam nữa kia mà ?

Hồ Phỉ hỏi lại :

-Lời hứa của hạng người này mà đại thúc tin được ư ?

Vương Thiết Tượng tỉnh ngộ đáp :

-Đúng lắm ! Đúng lắm ! Sáng mai tại hạ đi ngay.

Y bước chân ra cửa còng quay lại hỏi :

-Đại gia họ gì ?

Hồ Phỉ đáp :

-Tại hạ họ Hồ.

Vương Thiết Tượng nói :

-Hay lắm ! Hồ gia ! Chúng ta có ngày tái ngộ. Hồ gia nên đối xử hết dạ với Trình cô nương.

Bây giờ đến lượt Hồ Phỉ sửng sốt. Chàng hỏi :

-Đại thúc bảo sao ?

Vương Thiết Tượng cười ha hả đáp :

-Hồ gia ! Vương Thiết Tượng này không ngu ngốc đâu, đã thấy hết cả rồi. Trình cô nương còn nhỏ tuổi, người đã thông minh lòng dạ lại tử tế. Cái đó khỏi cần phải nói. Người ta chân tâm với Hồ gia, vậy Hồ gia cũng nên nghe lời cô.

Dứt lời y lại nổi lên tràng cười khanh khách rồi mới ra cửa đông tuốt.

Hồ Phỉ nghe Vương Thiết Tượng nói biết là chắc có nguyên nhân nhưng cũng không hỏi nữa.

Vương Thiết Tượng đi mấy bước, đột nhiên cất tiếng hát ngao bản tình ca bên hồ Động Đình.

Em nay đối với tình lang

Tình càng thắm thía dạ càng ngẩn ngơ.

Nhớ ai nhớ đến bao giờ ?

Ngày ngày tựa cửa trông chờ tình lang.

Hồ Phỉ đứng bên cửa nghe tiếng hát mỗi lúc một xa liền quay vào nhà bếp.

Khương Tiểu Thiết đã hồi tỉnh đứng dưới đất. Toàn thân gã ướt đầm đìa nhưng đã khoác áo dài. Nhà họ Khương ba người vừa úy kỵ Trình Linh Tố lại vừa tức giận cô nhưng đối với vụ cô sử dụng thần kỹ trị độc, trong lòng hết sức khen ngợi. Ba người đều lẳng lặng chẳng ngỏ lời tạ ơn cũng không lộ vẻ gì.

Trình Linh Tố lấy trong bọc ra ba nắm cỏ khô màu trắng đặt trên bàn nói :

-Khi các vị ra khỏi nhà, thế nào bọn người nhà họ Mạnh cũng theo dõi chặn đường. Đây là thứ Đền Hồ chế luyện bằng Thất Tâm Hải Đường có thể lui địch mà không phải giết người làm tăng gia cừu hận.

Bây giờ Khương Thiết Sơn nổi vui mừng lộ ra ngoài mặt đáp :

-Trình sư muội ! Đa tạ sư muội đã cứu lo giùm tá thật chu đáo.

Hồ Phỉ lẩm bẩm :

-Y cứu mạng cho con hấn, hấn không được một lời cảm ơn. Bây giờ y lo lui địch giùm hấn mới cảm kích. Không hiểu những người ở Mạnh gia là anh hùng hảo hán thuộc phe phái nào mà những tay dùng độc vật vào hàng cao thủ cũng khiếp sợ phải ẩn mình trong nhà sắt ?

Bỗng thấy Tiết Thước lấy trong bọc ra một bình thuốc nhỏ đưa cho Trình Linh Tố nói :

-Đây là thuốc giải Đoạn Trường Thảo.

Mụ dừng lại một chút rồi tiếp :

-Dĩ nhiên sư muội cũng biết cách chết luyện, có điều phải mất ngày giờ. Trong lúc nhất thời không làm kịp mà thôi.

Hồ Phỉ nghe nói đến thuốc giải Đoạn Trường Thảo trong lòng xiết nỗi vui mừng.

Trình Linh Tố mở nút bình ra để cách mũi xa xa ngửi một hơi rồi đáp :

-Đa tạ sư thư.

Cô liếc mắt nhìn Hồ Phỉ đút nút bình lại, tiện tay đưa cho chàng nói :

-Tiểu Thiết ! Sao người lại lấy Đoạn Trường Thảo cho người ngoài ?

Lúc cô nói không nhìn gì đến Tiểu Thiết.

Khương Tiểu Thiết giật nảy người lên tự hỏi :

-Sao y lại biết ?

Gã ấp úng :

-Tiểu diệt... tiểu diệt...

Khương Thiết Sơn đỡ lời :

-Tiểu sư muội ! Tiểu Thiết có lỗi lầm trong vụ này. Ngu huynh đã đánh thắng gã.

Hắn nói rồi lại kéo Tiểu Thiết, vạch ra lên sau lưng gã đầy vết roi, huyết sắc tím bầm, mới đóng vảy.

Trình Linh Tố đã ngó thấy lúc cô giải độc cho gã nhưng cô nghĩ tới chuyện đưa thuốc độc của bản môn tặng cho người ngoài là một điều cấm kỵ nghiêm ngặt nên cô phải nhắc lại.

Cô nhớ lời tiên sư là Vô Sân đại sư thường răn bảo " Người tự mình sử độc gia ra làm hại người tốt mà lập tức giải cứu còn có chỗ đền tội. Bằng lấy thuốc độc của bản môn đưa cho người ngoài để làm hại người vô tội, muốn cứu cũng không cứu được thì tội nghiệt này lại nặng gấp mười ".

Cô lại nghĩ :

-Điều đại giới của bản môn này, Nhị sư ca và Tam sư tỷ nhất định đã nói cho Tiểu Thiết hay sao gã dám lớn mật phá lẽ luật ?

Có điều cô thấy trên lưng gã chẳng chịt vết roi, chắc là đã bị cha mẹ trừng phạt nặng nề. Lần này gã lại bị ngâm nước nóng cực kỳ khổ sở, cô không nhắc lại nữa liền khom lưng nói :

-Thưa sư ca cùng sư tỷ ! Tiểu muội có nhiều điều đắc tội. Chúng ta sẽ có ngày tái ngộ. Bây giờ hãy xin tạm biệt.

Khương Thiết Sơn chấp tay đáp lễ. Tiết Thước hắng đặng một tiếng chứ không nói gì.

Trình Linh Tố cũng không để ý, đưa mắt cho Hồ Phỉ rồi cùng nhau ra cửa.

Hai người vừa ra khỏi cửa lớn, Khương Thiết Sơn rượt theo la gọi :

-Tiểu sư muội !

Trình Linh Tố quay lại thấy hấn lộ vẻ khó khăn, muốn nói lại thôi. Cô đã biết ý liền cười hỏi :

-Nhị sư ca có điều chi dạy bảo ?

Khương Thiết Sơn đáp :

-Ba bó ĐỀ HỒ Hương này cần được ba người công lực ngang nhau vận khí hành động mới đủ cự địch mà Tiểu Thiết công lực non nớt. Tiểu huynh muốn nhờ sư muội...

Hấn muốn nói nhờ sư muội tương trợ mà không thốt ra được.

Trình Linh Tố trở cái bồ tre để ngoài cửa nói :

-Đại sư ca ở trong bồ, tiểu muội đã dùng Phấn Hải Đường giải độc cho y. Nhị sư ca nhân cơ hội này khéo nói với y là được một tay trợ lực rất giỏi.

Khương Thiết Sơn cả mừng. Lâu này hấn bị đại sư ca gây lăm chuyện rất phiền não, không ngờ cô tiểu sư muội này sắp đặt diệu kế thành nhất cử lưỡng tiện, vừa có thể lui địch lại giải được mối hiềm khích bấy lâu giữa sư huynh sư đệ. Hấn tạ ơn không ngớt rồi đem cái bồ vào nhà.

Hồ Phỉ lượm bông hoa lam đã khô ở trên tấm cánh cửa chuồn vào bọc.

Trình Linh Tố liếc mắt nhìn chàng rồi vẫy tay từ biệt Khương Thiết Sơn. Cô nói :

-Nhị sư ca ! Đầu óc mặt mũi sư ca chảy máu ra nhiều, độc khí trong người cũng tiêu tan. Đừng rách tiểu muội vô lễ.

Khương Thiết Sơn ngạc nhiên rồi hấn tỉnh ngộ bụng bảo dạ :

-Y bảo Vương Thiết Tượng đánh ta cố nhiên là để trừng phạt thói hung tàn ngày trước nhưng còn có thiện ý. Độc khí trong người Thước muội còn chưa tiêu tan, nàng cũng cần phải làm cho máu chảy.

Hấn nghĩ tới mọi việc đều do vị tiểu sư muội toan tính mà ra, chính hấn không thể bì kịp. Hấn phết bỏ ý niệm tranh cướp pho Dược Vương Thần Biên của sư phó để lại.

Trình Linh Tố cùng Hồ Phỉ trở về căn nhà gianh. Chung Triệu Văn hầy còn say ly bì chưa tỉnh.

Suốt một đêm hai người cực nhọc. Bây giờ trời đã sáng rõ, Trình Linh Tố lấy thuốc giải ra bảo Hồ Phỉ cho Chung Triệu Văn uống.

Đoạn hai người cầm cuốc ra vườn cuốc hết những cây hoa lam mà đêm qua chó sói chưa xéo tới.

Trình Linh Tố nói :

-Ban đầu tiểu muội thấy bày chó sói đến tập kích lại tưởng là người ở Mạnh gia. Sau thấy Tiểu Thiết đeo ở cổ một bó dược thảo mới biết là gã.

Hồ Phỉ hỏi :

-Gã đã trúng phải chất độc Thất Tâm Hải Đường trong trường hợp nào ? Trong bóng tối tại hạ không nhìn thấy.

Trình Linh Tố đáp :

-Tiểu muội dùng Thấu Cốt Đinh đâm vào một cái. Cây đinh này cắm lá thơ giả của đại sư ca. Thấu Cốt Đinh là ám khí độc môn của đại sư ca chế ra, Nhị sư ca đã nhận biết nên không nghi ngờ gì nữa.

Hồ Phỉ hỏi :

-ám khí của lệnh sư ca, cô nương lấy được ở đâu ?

Trình Linh Tố ười đáp :

-Đại ca thử đoán coi.

Hồ Phỉ ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

-à, phải rồi ! Khi ấy lệnh sư ca đã bị cô nương bắt giữ ngồi chết giấc trong bồ tre. Cô nương mò lấy ám khí trong người y.

Trình Linh Tố cười đáp :

-Phải rồi ! Đại ca thông minh lắm. Đại sư ca ngó thấy lam hoa của tiểu muội liền sinh lòng ngờ vực. Hai vị lại hỏi đường lối y. Y liền theo dõi hành tung đến đây, thế là tự chui đầu vào " bồ ".

Hai người nói chuyện cao hứng, chống cốc mà cười.

Bỗng phía sau có thanh âm cất lên hỏi :

-Làm gì mà cười lắm thế ?

Hai người quay đầu nhìn lại thấy Chung Triệu Văn mặt mũi băng khuôn đứng ở dưới thềm. Mặt hấn còn đỏ bừng chưa hết say rượu.

Hồ Phỉ run lên đáp :

-Linh cô nương ! Miêu đại hiệp bị thương trầm trọng, bọn tại hạ cần phải về gấp. Cách dùng thuốc giải thế nào xin cô nương chỉ điểm cho.

Trình Linh Tố hỏi :

-Miêu đại hiệp bị thương ở mắt. Đó là chỗ yếu nhất trong người. Cách dùng thuốc nặng hay nhẹ cần phải chiêm trước. Tiểu muội chưa hiểu thương thế y ra sao ?

Câu này là có ý nhắc cho Hồ Phỉ mời cô đi giải cứu. Nhưng cô vốn không có liên quan gì đến Miêu Nhân Phượng, lại là một thiếu nữ nhỏ tuổi khiến Hồ Phỉ muốn cầu mà khó nói ra miệng.

Trình Linh Tố mỉm cười nói :

-Nếu đại ca cầu tiểu muội, tiểu muội cùng bằng lòng đi nhưng đại ca phải ứng chịu một điều kiện.

Hồ Phỉ cả mừng vội hỏi :

-Chịu lắm ! Chịu lắm ! Điều kiện gì vậy ?

Trình Linh Tố cười đáp :

-Bây giờ thì chưa biết, sau này tiểu muội sẽ nói. Chỉ sợ khi đó đại ca lại chối cãi.

Hồ Phỉ nói ngay :

-Tại hạ mà chối cãi thì là con rùa đen.

Trình Linh Tố cười nói :

-Tiểu muội thu xếp và thay áo xong là đi ngay.

Hồ Phỉ thấy người cô bé nhỏ gầy nhom, khẽ nói :

-Một đêm không ngủ, e rằng cô mệt quá rồi.

Trình Linh Tố lắc đầu rồi tiến vào phòng.

Chung Triệu Văn có biết đâu mình ngủ say nửa đêm mà đã xảy bao biến cố. Hồ Phỉ cũng chưa kịp thuật chuyện cho hắn biết. Chàng chỉ nói thuốc giải tìm được rồi. Trình Linh Tố là một hảo thủ về nghề trị độc, cô đã nhận lời cùng đi chữa mắt cho Miêu Nhân Phượng.

Chung Triệu Văn muốn hỏi nữa thì Trình Linh Tố ở trong phòng ra. Cô đeo cái bọc trên lưng, tay bưng chậu hoa nhỏ. Chậu hoa này lá giống hệt cây Thu Hải Đường. Cánh hoa màu lục thẫm. Mỗi cánh có bảy chấm đỏ nhỏ.

Hồ Phỉ hỏi :

-Phải chăng đây là thứ Thất Tâm hải Đường nổi danh thiên hạ ?

Trình Linh Tố đưa đến trước mặt Hồ Phỉ. Chàng giật bắn người bất giác lùi lại một bước.

Trình Linh Tố cười hích hích nói :

-Thứ hoa này cả nhánh lá đều có chất kỳ độc nhưng chưa chế luyện thì không làm hại ai được. Đại ca đừng ăn vào là không sợ chết.

Hồ Phỉ cười hỉ :

-Cô cho tại hạ là trâu hay sao mà bảo cỏ sống, hoa sống.

Chàng đón lấy chậu hoa. Trình Linh Tố đóng cửa lại. Ba người nhắm hướng Nam mà đi. Khi tới thị trấn Bạch Mã Tự, Hồ Phỉ vào tiệm thuốc lấy lại mấy món binh khí gửi trước.

Chung Triệu Văn bỏ tiền ra mua ba con ngựa, không dám chần chờ, lập tức theo đường cũ trở về.

Bạch Mã Tự là một tiểu thị trấn, mua được ba con ngựa không phải chuyện dễ mà chẳng phải lương câu tuần mã chi hết. Nó đi suốt ngày đến tận tối chỉ được hai trăm dặm.

Ba người tranh thủ thời gian, mải mê rong ruổi thành lữ độ đường, lại thấy ba con ngựa kiệt lực không đi được nữa đành dừng lại ngủ trong khu rừng cây nhỏ.

Trình Linh Tố cũng mệt quá không chống nổi. Hồ Phỉ kiếm cỏ khô giải cho cô nằm. Chỉ một lúc là cô ngủ ngay.

Chung Triệu Văn giục Hồ Phỉ đi ngủ cho lại sức vì đêm qua hắn đã ngủ rồi, đêm nay hắn có thể thức để canh chừng.

Hồ Phỉ ngủ tới nửa đêm bỗng nghe mé đong văng vẳng tiếng hổ gầm. Chàng giật mình tỉnh giấc.

Tiếng hổ gầm chẳng bao lâu lại xa đi. Hồ Phỉ khó lòng ngủ trở lại liền nói :

-Chung Nhị ca ! Nhị ca ngủ đi. Tiểu đệ không ngủ được nữa. Xin ngồi canh chừng.

Chàng ngồi một lúc nghe Trình Linh Tố cùng Chung Triệu Văn hơi thở đều đặn, đã vào giấc ngủ say sưa. Chàng tự nghĩ :

-Lần này dính líu vào chuyện người ta, chậm trễ mất mấy ngày, việc truy tìm Phụng Thiên Nam càng khó khăn hơn. Chẳng hiểu hấn có đến Bắc Kinh tham dự đại hội các chưởng môn không ?

Chàng nghĩ hết việc nọ đến việc kia không sao yên tĩnh lại được.

Hồ Phỉ lấy trong bọc vải cất bông hoa lam vào gói lại. Chợt nhớ tới khúc tình ca của Vương Thiết Tượng, chàng động tâm tự hỏi :

-Chẳng lẽ y đối với ta tận tình mà ta không nhận ra ?

Chàng đang ngơ ngẩn xuất thần bỗng nghe Trình Linh Tố cười hỏi :

-Trong cái bọc này đại ca dấu diễm bảo bối gì ? Cho tiểu muội coi được chẳng ? Hồ Phỉ quay lại thấy cô ngồi trên đống cỏ. Không hiểu cô tỉnh giấc từ lúc nào ?

Hồ Phỉ đáp :

-Tại hạ cho là bảo bối nhưng cô nương coi thì lại không bỏ một tiếng cười.

Chàng cầm bọc mở ra đưa đến trước mặt Trình Linh Tố nói tiếp :

-Đây là thanh tiểu trúc đao của Bình Tứ Thúc cho tại hạ ngày còn nhỏ. Đây là đỉnh vàng của Triệu tam ca tặng để phòng khi dùng đến. Đây là cuốn Quyển Kinh Dao Phổ gia truyền của tại hạ.

Khi trở vào con Ngọc Phụng của Viên Tử Y tặng cho, chàng ngập ngừng một chút rồi nói :

-Cái này là đồ chơi của bạn hữu tặng.

Con Ngọc Phụng dưới bóng trăng phát ra ánh sáng nhu hòa. Trình Linh Tố nghe giọng nói có điều khác lạ liền ngừng đầu lên hỏi :

-Người bạn này phải chẳng là một vị cô nương ?

Hồ Phỉ đỏ mặt lên đáp :

-Phải.

Trình Linh Tố cười nói :

-Vậy há chẳng là một bảo bối đáng giá liên thành ư ?

Rồi cô tủm tỉm cười, trả lại cái bọc vải cho Hồ Phỉ, tự mình nằm xuống ngủ.

Hồ Phỉ ngẩn người ra hồi lâu, chẳng biết đáng mừng hay đáng buồn. Lòng chàng cảm thấy mùi vị khó tả.

Sáng sớm hôm sau, ba người lại lên ngựa ra đi. Khi đi, hai người đến ngựa chạy nhanh chỉ mất một ngày đã tới nơi nhưng lần này trở về mãi canh hai một hôm sau mới tới ngoài căn nhà nhỏ của Miêu Nhân Phượng.

Chung Triệu Văn thấy dưới gốc cây buộc bảy con ngựa lớn. Hấn động tâm khê nói :

-Hai vị hãy chờ đây một chút. Tại hạ vào trước xem sao.

Hấn quanh ra sau nhà chợt nghe tiếng mấy người đang nói chuyện. Hấn rón rén đến dưới cửa sổ ngó vào thấy Miêu Nhân Phượng bịt mặt bằng tấm băng vải đứng ngang nhiên giữa nhà. Ngoài cửa sảnh đường mấy hán tử tay cầm binh khí, lộ vẻ rất dũng mãnh. Chung Triệu Văn nhìn quanh chẳng thấy huynh trưởng và tam đệ đâu, tự hỏi :

-Hai người lãnh trách nhiệm bảo vệ Miêu đại hiệp mà không biết đi đâu ?

Trong lòng hấn không khỏi lo âu.

Bỗng nghe người đứng đầu năm hán tử lên tiếng :

-Miêu Nhân Phượng ! Người đi mất rồi, có sống ở thế gian chỉ tổ đeo hận mà thôi.

Miêu Nhân Phượng hừ một tiếng chứ không nói gì.

Một hán tử khác nói :

-Ngoại hiệu của người là Đả Biến Thiên Hạ Vô Địch Thủ trên chốn giang hồ mấy chục năm trời thật là uổng. Bữa nay người ngoan ngoãn bò dưới đất đập đầu mấy cái trước các vị đại gia không chừng các vị nẩy dạ từ bi sẽ để người sống thêm mấy năm nữa.

Miêu Nhân Phượng cất tiếng ầm ớ :

-Điền Quy Nông đâu ? Sao hấn không dám nói thẳng tới ta ?

Tên cầm đầu bọn hán tử cười đáp :

-Liệu lý một kẻ đi mù như người há tất Điền đại gia phải ra tay ?

Giữa lúc ấy, Chung Triệu Văn cảm thấy có người khẽ vỗ vai, hấn giật mình kinh hãi tung mình nhảy về phía trước ra xa ba trượng. Hấn quay đầu nhìn lại thấy Hồ Phỉ và Trình Linh Tố mới yên dạ.

Hồ Phỉ lại trước mặt hấn trở về phía tây khẽ nói :

-Chung đại ca và Chung tam ca đã bị bọn tặc tử vây hãm bên kia. Nhị ca mau qua đó tiếp viện. Tiểu đệ ở đây chiếu cố Miêu đại hiệp.

Chung Triệu Văn biết chàng bản lãnh cao thâm, lại mong nhớ anh em liền rút phán quan bút chạy qua mé tây.

Hấn tung mình vọt đi.

Trong nhà đã phát giác. Một người lớn tiếng quát :

-Ai ở bên ngoài ?

Hồ Phỉ cười đáp :

-Một vị y sinh và một tên đồ tể.

Người kia tức giận thét lên :

-Y sinh, đồ tể nào ?

Hồ Phỉ cười đáp :

-Y sinh chữa mắt cho Miêu đại hiệp còn đồ tể giết heo mổ chó.

Người kia phần nộ chửi tục một câu toan nhảy ra.

Hán tử cầm đầu liền nắm canh tay hấn giữ lại khễ nói :

-Đừng mắc kế Diệu Hồ Ly Sơn của chúng. Điền đại gia dặn chúng ta chỉ giết lão họ Miêu này, còn việc ngoài đâu bỏ đó.

Người kia cổ họng òng ọc mấy tiếng dừng chân lại.

Hồ Phỉ sợ Miêu Nhân Phượng không nhìn thấy gì bị chúng ám toán, muốn dẫn dụ địch nhân ra ngoài hạ từng tên một, nào ngờ chúng không mắc bẫy.

Miêu Nhân Phượng hỏi :

-Tiểu huynh đệ ! Huynh đệ đã về đấy ư ?

Hồ Phỉ đồng dục đáp :

-Tại hạ đã mời Độc Thủ Dược Vương lão nhân gia tới đây, lão chữa khỏi cặp mắt cho Miêu đại hiệp. Đại hiệp bất tất phải lo gì nữa.

Chàng nói Độc Thủ Dược Vương đến để hư trương thanh thế hạ mỵ địch nhân. Quả nhiên nam hán tử trong nhà run lên không tự chủ được quay đầu nhìn ra thì thấy hai người đứng ngoài cửa chỉ là một thiếu niên thô hào và một cô bé ốm nhất, chẳng thấy Độc Thủ Dược Vương đâu.

Miêu Nhân Phượng nói :

-Tiểu huynh đệ bất tất phải quan tâm về năm tên chó má này. Hãy qua bên kia viện trợ cho Chung Thị Tam Hùng. Bọn chúng đông lắm lại ỷ nhiều người để thủ thắng.

Hồ Phỉ chưa kịp đáp đã nghe sau lưng có tiếng bước chân vang lên. Một thanh âm đồng dục nói lớn :

-Miêu đại hiệp liệu sự như thần. Bọn ta quả đã ỷ đông người để thủ thắng.

Hồ Phỉ giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thì thấy mười mấy hán tử kẻ cao người thấp, tay cầm binh khí thủng thẳng đi tới. Ngoài ra còn mười mấy tên vào hạng tránh đình nô bộc cầm đuốc giơ cao.

Chung Thị Tam Hùng đều bị bắt trói.

-----oOo-----